

Pomoči je tu treba in to hitre, izdatne pomoči. Štajerci, slovenski in nemški prebivalci najdejo jo lahko, in za-njo še ni treba veliko truda. Za to ni druga treba, kakor uho zapreti hujskanju. Hujskač pa je vsak, naj je že Slovenec ali Nemec, kdor nima — bodi v zboru bodi v novinah — kdor nima, pravim, lepe besede za soseda, po čegar žilah teče more biti druga kri, tak je pravi pravcati hujskač. Mi živimo enkrat skupaj in v čemer si kje kakó pridemo navskriž, to poravnajmo med seboj, mirno in dostojno, kakor se to spodobi za sosede.

Jezik naj nas loči, kajti prejeli smo ga oboji od Boga, a srce naj nas edini vse, ki nam je kedaj tekla otroška zibelj — na Malem Štajerju!

Olajšave pri očitnih dražbah.

Kdor pride na bobenj ali komur se v očitni dražbi prodaje posest, vreden je vsega obžalovanja. Naj si je tega že tudi sam kriv, stori se človeku vendar-le milo pri srcu, kedar je priča tacega prizora.

Zato pa storé države tudi prav, če njih postavne določbe niso preostre in želé v njih le pravice drugih varovati, ne pa brez potrebe nevoljo taci nesrečnežev povišati. V tem odjenja tudi sedanje naše ministertvo v načrtu postave, ki jo predlaga drž. zboru, v marsičem od prejšnje ostroti.

Izmed tega so najmenitnejše te-le točke:

§ 1. Reči, ki so za božjo čast v rabi pri postavno priznani cerkvi ali verski družbi, ne gredo pod dražbo. Isto tako svetinje niso za dražbo, pač pa njih obrobje.

§ 2. Poleg reči, ki so že po postavah proste dražbe, ne gredo pod dražbo tudi te le:

a) Obleka, postelje, perilo, hišno in kuhinjsko orodje, posebno peči za kurjavo in kuho, kolikor so te reči neizogibne za dolžnika, njegovo, z njim živečo rodbino in družino;

b) prevžitek in kurjava, kar je je treba dolžniku, njegovi, z njim živeči rodbini in družini za dva tedna;

c) molzna krava ali po izbiri dolžnika namesto nje dve kozi ali dve ovcí s krmo in nasteljo vred, ki je je za te živali skozi dva tedna potreba, ako onih živali treba za živež dolžnika, njegove, z njim živeče rodbine in družine;

d) pri častnikih, uradnikih, duhovnikih, učiteljih, odvetnikih, biležnikih, zdravnikih in umetnikih, kakor tudi pri drugih osebah, ki živé v znanstvenem poklicu one reči, katerih jim je treba za izvrševanje njih poklica, ter spodobna obleka;

e) pri rokodelcih, ročnih in fužinskih delalcih kakor tudi pri babicah reči, katerih jim je osebno treba pri izvrševanju njih poklica;

f) pri onih osebah, katerih prihodki so vsled obstoječih določeb ali popolnem ali deloma izvzete iz dražbe, del denarja, ki je enak delu prihodkov, kolikor jih pride na čas od dneva dražbe tje do bližnjega obroka;

g) orodje, posoda in blago, ki so za kako apoteko neizogibne.

h) knjige, ki so odločene dolžniku, njegovi, z njim živeči rodbini in družini za rabo v cerkvi in v šoli;

i) pisma, listine in rodbinske podobe, izvzeti so le okvirji pri zadnjih.

§ 3. Pripadek rudnika ali ladije, potrebščine za občni promet odločene železnice, parobrodnišča ali brzojavišča ne more se brez glavne reči djati pod dražbo. Ta omejitev razteza se pri železnicah, ki stojé v enih železniških knjižgah, na vse orodje, kar ga spada taci knjižni enoti.

§ 4. Pod dražbo smejo se vzeti take reči, ki uzročé dolžniku posebno škodo ali sramoto, le tačas, če drugih reči ni.

§ 5. Dražba mora se opustiti, če ni upanja, da bo iz prodaje še kaj čez stroške ostalo.

§ 10. Če svota, ki jo kupec da, pri nepremičnem blagu, ki se prodaja pri prisilni dražbi, ne doseže 70krat zemljišnega davka, oziroma 60krat hišinskega ali 150krat razrednega davka, more večja ponudba, ki namerava določbo nove dražbe, prodajo ovreči. Taka večja ponudba pa se vzeme v poštev le takrat, če njega, ki jo daje, nič ne zadržuje od take ponudbe in če se ponudi, da hoče vsaj za deseti del one svote, za katero se je blago prodalo, več dati, dražbinske pogoje izpolniti ter vse stroške nove dražbe plačati in če zavaruje peti del ponujene svote po sodnijski ali biležniški poti na denar ali denarne listine.

§ 17. Ako svota, ki jo kupec ponuja v prisilni dražbi kake nepremične reči, še ne doseže polovice onih v § 10 navedenih svot, ima dolžnik pravico pri sodniji, ki je dražbo vodila, zahtevati, da se prodaja ovreči, ako dokaže:

a) da kupnina ne zadostuje, naj se za dolg, za voljo katerega se je dražba izvršila, sodnijske in dražbinske stroške, nadalje obrestí, ki imajo enako prioriteto, kakor glavnica, in vrh tega najmanj polovico cele glavnice poplača, in

b) da se mu ugonobi gospodarstvo, če ostane pri prodaji, kakor se je na dražbi izvršila.

Gospodarske stvari.

Muhe in obade od vprežne živine odganjati.

Amerikanci, ki so povsodi iznajdljivi in praktični, tudi svoje vprežne živine ne pozabijo in je ne puščajo mrčesju v poljubno nadlego. Da muhe in obade ali brenčelje od vprežne živine odvrtaajo, pomažejo živini tiste telesne dele, kamor se ta silno nadležni mrčes najrajši

vseda in ubogo živino trpinči, s kamnenim oljem ali petrolejem.

Drugo sredstvo je salmijakovec, katerega konjem tam vterejo, kamor se muhe najraje nabirajo. Če se mesto, kamor je obad ali brencelj pikne, s salmijakovcem vtere, tako se s tem zabrani, da se oteklina ne vzdigne. Kot tretje sredstvo v obrambo konjev in goveje živine proti mušičjemu mrčesu, ki posebno vprežno živino o vročem poletnem času hudo nadleguje in trpinči, priporočajo drugi orehovo listje, katerega gre precej veliko v loncu skuhati in s to vodo živinsko dlako do dobrega mazati. Ta orehova voda ne varuje samo živine nadležnega mrčesa, ampak ugonobi tudi zalego tega mrčesa, ki se pogosto med dlako na koži konjev in goveje živine nahaja. Ubogo delavno živino teh požrešnih trapiljev varovati, je dolžnost vsakega skrbnega gospodarja.

Včasih te muhe živino tako hudo nadlegujejo, da konji in goveda zdivjajo in žalostne nesreče povzročijo. Toraj varujmo živino teh mučiteljev!

Poraba premogovega katrana v drevoreji.

Mnogi drevorejci se nočejo poprijeti premogovega katrana, da z njim zacelijo rane na drevesih, ki so nastale s tem, da se je drevesu tu pa tam odžagala ali odsekala katera veja. Katran na rano namazan vdere v les, ga zgostuje in ga varuje, da ne more v njega mokrota, prva provzročiteljica gnjilobe, vdetrati. Rane, ki so po žagi nastale, se morajo poprej z ostrim nožem ob robih gladko obrezati in nekoliko dni pustiti, da se vsa rana dobro usuši. Potem se katran nekoliko pogreje in s topim ščapkom rana z njim pomaže.

Ako se rana še vlažna s katranom maže, katran ne more do dobrega v les se vlesti in tedaj tudi njegova pomoč ni posebno izdatna. Pri novih ranah na koži ali škorji se z najboljšim vspehom rabi maža napravljena iz osoljenega ila. Katran iz lesnega oglja, kakor so skužnje pokazale, ni za drevesne rane.

Sejmovi. Dne 15. marcija v Pleterji pri Brežicah in v Poličanah; dne 16. marcija v Ljutomeru; dne 17. v Lembergu, v Podsredu, v Čmureku, na Rečici, v Trbovljah; dne 18. marcija na Slatini; dne 19. v Svičini, dne 20. pri sv. Barbari v Halozah, v Studencih pri Mariboru, na Ljubnem, v Oplotnici (pri sv. Barbari), v Zibiki in Slov. Gradcu.

Dopisi.

Iz Maribora. (Iz bogoslovja.) Akademijo ali veselico v čast sv. Tomažu Akvinskemu so priredili na njegov god dne 7. marca zvečer Mariborski bogoslovci, ki se je izvrstno obnesla ter vse poslušatelje jako zadovoljila. Vdeležili

so se te veselice prevzvišeni mil. knezoškof, korarji, profesorji in drugi mestni duhovniki. Načrt veselice je bil: 1. pesem „Ave Maria“; 2. symphonia „Martha“ za glasovir, gosli in violončel; 3. govori v nemškem, slovenskem in latinskem jeziku o filozofiji; 4. pesem: „Bone Deus“; 5. godba na dvoje citre; 6. tombola; in 7. „kitica slov. narodnih pesnij“ od Försterja. Vse točke so se dobro izpeljale; govori so bili dobro osnovani, petje čarobno in godba na različne instrumente jako spretna. Bogoslovcem je bila ta veselica gotovo koristen oddih med mučnimi študijami, drugim gospodom pa jako prijetna zabava.

Iz Slatine. (Obč. zbor. — Veselica.) Dne 28. pr. m. imelo je kat. polit. društvo svoj občni zbor. V lepi besedi so g. predsednik pozdravili navzoče ude; potem pa so g. deželni poslanec dr. F. Radaj, ki so se iz Maribora k nam potrudili, poročali o zadnjem zasedanju deželnega zbora. Med drugim so omenili tudi onega sklepa nemških poslancev v Gradcu, vsled katerega bi se morali slovenski otroci več nemščine učiti. Dokazali so v mični besedi in iz lastnih skušenj, kako nepotrebna in škodljiva je omenjena resolucija občnemu napredku; kajti prava omika dá se le takrat doseči, ako se otrok v maternem jeziku podučuje. Da so slušatelji g. govornika dobro razumeli, kazalo je živahno odobravanje. Govorilo se še je potem več o šolah in slednjič je bil sprejet predlog, da se pošlje g. B. Raiču, našemu poslancu, resolucija od kat. polit. društva, naj bi se veleč. gospod potegoval za verske, narodne šole. K sklepu so še g. predsednik slušateljem krepko na srce polagali naše geslo „vse za vero, dom cesarja“, povdarjajoč, da se dá prava omika le na verski podlagi doseči; priporočali so nam ljubezen do naše lepe domovine, posebno pa tudi do našega presvitlega ljubljenskega vladarja. S trikratnim živio-klicem na Njih Veličanstvo sklenili so na to zbor, katerega se je veliko število udov vdeležilo. Zvečer bila je veselica, katera pa je vse naše nade prekosila. Lepo okinčana dvorana bila je natlačena odličnih gostov. Razun domačih in sosednih povabljenih vdeležilo se je nepričakovano obilno število gospodov, gospá in gospodičin iz Hrvatskega, — hvala jim! — Po točno dokončanem programu začela se je občna zabava in ples. Gotovo bode nam vsem ta večer nepozabljen ostal. Našim bratom „prek Sotlje“ pa kličemo: „Na svidenje!“

Iz Središča. (Naše občinske zadeve.) III. Pritožuje se, da Središče vsled tega mnogo trpi, ker je ves promet za celi okraj v Ormoži, kjer so razne uradnije in kjer se že vsled tega ljudstvo shaja, kupuje itd. — To je žalibog istina, a Središče bi kljub temu lahko za se mnogo storilo in pridobilo, če bi se le stvar ob pravem času od katerih energičnih